

Arrest

nr. 181 083 van 23 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LESCOUHIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 30 oktober 2016 aangetroffen bij een politiecontrole te Antwerpen.

1.2. Op 30 oktober 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, dat verzoekster op 30 oktober 2016 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [U.N.]

voornaam: [J.]

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekster ook op 30 oktober 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer , die verklaart te heten:

naam: [U.N.]

voornaam: [J.]

[...]

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 30/10/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

*x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn*

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt meer dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verweerder werpt op dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, aangezien de Raad niet bevoegd is om zich over de rechtsgeldigheid van deze beslissing uit te spreken.

3.1.2. Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

De eerste exceptie is gegrond.

3.2.1. Verweerder werpt tevens op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en hij dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van voormelde beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan dat verzoekster geen schending van een hogere rechtsnorm aanvoert.

3.2.2. De Raad merkt op dat verzoekster betwist dat in voorliggende zaak toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet zodat niet zonder een onderzoek van het middel kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is en op verweerder de verplichting rust om, op grond van dit wetsartikel, een beslissing te nemen. Daarnaast moet worden vastgesteld dat in de tweede bestreden beslissing uitdrukkelijk is vermeld dat de eerste bestreden beslissing “gepaard [gaat] met dit inreisverbod” en dat de tweede bestreden niet kon worden genomen indien de eerste bestreden beslissing er niet was. De eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing zal derhalve gevolgen hebben wat betreft de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing. In deze omstandigheden kan verweerder niet voorhouden dat verzoekster geen belang heeft bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

De tweede exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert een eerste middel, dat louter is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van de hoorplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“10. Overeenkomstig artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, alsook de algemene beginselen van het behoorlijk bestuur, moet elke administratieve beslissing in vreemdelingenzaken afdoende gemotiveerd zijn. Dit betreft enerzijds een formele en anderzijds een inhoudelijke motivatie.

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting is bij de uitoefening van het wettelijk toezicht daarnaast bevoegd om na te gaan of de overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (zie oa. RvSt. 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Met andere woorden dient de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel te steunen op alle gegevens van het dossier en de daarin vervatte stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

11. Verzoekster was op datum van aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten in het bezit van documenten waaruit bleek dat zij minstens tijdelijk op regelmatige wijze te Frankrijk kan verblijven, d.i. minstens voor de periode dat haar asielaanvraag in behandeling is (ofwel de overnameaanvraag in het kader van de Dublin-procedure).

Niettegenstaande verzoekster deze documenten ook heeft meegedeeld, werd haar niettemin een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd met beslissing om verzoekster terug te leiden naar de grens zonder toekenning van enige termijn.

Binnen de gegeven omstandigheden is duidelijk dat verweerder geenszins met de nodige zorgvuldigheid heeft gehandeld en ook de motiveringsplicht niet correct werd nageleefd. Het kan immers niet worden betwist dat voormelde beslissing in strijd is met het actuele recht van verzoekster om (minstens tijdelijk) te Frankrijk te mogen verblijven en dat de beslissing van verweerder bovendien ook in de toekomst het potentieel verblijfsrecht van verzoekster kan schaden, dan wel dit recht ernstig zal

ondergraven. Het bevel behelst immers het grondgebied van het Schengenacquis, zodoende verzoekster defacto gedwongen wordt om, zo zij verder in Frankrijk wenst te verblijven (conform de haar toegekende titel en desgevallend op grond van een in de toekomst toe te kennen recht), een inbreuk te maken op het kwestieuze bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder heeft kennelijk de door verzoekster voorgelegde documenten en meegedeelde informatie (in de mate dat dit al mogelijk was, gezien zij verzoekster niet werd gehoord, infra) niet in overweging genomen en heeft zich evenmin de moeite getroost om één en ander te onderzoeken.

De (beperkte) motieven van de bestreden beslissing steunen niet op werkelijk bestaande en concrete feiten. Zo werd louter vastgesteld dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of visum en zij geen gekend adres of vaste verblijfplaats heeft. Daarnaast wordt wat betreft de motivatie voor de onmiddellijke terugleiding gesteld dat verzoekster manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie.

Deze motivering mist in casu elke feitelijke grond. Verzoekster verblijft op heden rechtmatig in één van de Schengenlanden, met name Frankrijk, in afwachting van de behandeling van haar asielaanvraag. Zij heeft aldaar ook een tijdelijke verblijfplaats in een opvangtehuis. Het weze bovendien benadrukt dat verzoekster louter de intentie had om zich éénmalig en voor korte termijn naar België te verplaatsen, om nadien naar Frankrijk terug te keren en de behandeling van haar asielaanvraag verder te doorlopen. Er wordt aldus helemaal niet aangetoond dat verzoekster "manifest weigerde" om een einde te maken aan haar onwettig verblijf.

Alleen al om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

12. Verzoekster merkt daarnaast op dat evenzeer de hoorplicht in casu werd geschonden, en zij hierdoor onmogelijk werd gemaakt om haar individuele omstandigheden met het oog op een individueel onderzoek te verduidelijken.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn eigen belangen op te komen.

Bij gebreke aan enige formele wetgeving ter zake, is de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing als aan onderstaande twee cumulatieve voorwaarden is voldaan, die in casu daadwerkelijk zijn vervuld:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen schaadt;*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als tekortkoming kan worden aangerekend (zie oa. RvSt 24 mei 2012, nr. 219.470).*

Indien de hoorplicht was nageleefd, was verzoekster minstens in de mogelijkheid geweest om te wijzen op de omstandigheden waarbinnen haar een (tijdelijk) verblijfsrecht te Frankrijk werd toegekend en haar situatie te verduidelijken. Er kan worden aangenomen dat, indien de hoorplicht wel werd nageleefd, verweerder een andere inschatting zou hebben gemaakt en een tegenstrijdige beslissing zou zijn uitgebleven. Ook de niet-naleving van de hoorplicht verantwoordt derhalve de vernietiging van de bestreden beslissing."

4.1.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.1.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in voormeld artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet wordt verwezen, bepaalt het volgende;

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Verzoekster betoogt dat zij tijdelijk in Frankrijk kan verblijven, gelet op het feit dat zij in dat land een asielaanvraag indiende en geeft aan dat zij ook beschikt over stukken die aantonen dat zij tijdens de behandeling van haar asielaanvraag tijdelijk op regelmatige wijze in Frankrijk kan verblijven. Zij toont hiermee evenwel niet aan dat zij beschikt over een document zoals bedoeld in artikel 2 van de Vreemdelingenwet of dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zouden verhinderen dat haar het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Het feit dat verzoekster ingevolgde het indienen van een asielaanvraag in Frankrijk in dat land zou kunnen verblijven laat niet toe te concluderen dat zij in België kan verblijven zonder de hiertoe vereiste documenten.

Daarnaast stelt verzoekster dat de eerste bestreden beslissing, die haar niet alleen verplicht om het Belgische grondgebied te verlaten, doch tevens het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, in strijd is met haar actuele recht om tijdelijk in Frankrijk te mogen verblijven. Zij gaat hierbij evenwel voorbij aan het gegeven dat verweerder in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft geduïd dat zij slechts het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen dient te verlaten *“tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven”*. De eerste bestreden beslissing vormt derhalve geenszins een belemmering voor verzoekster om verder te verblijven in de Schengenstaat die bevoegd is voor de behandeling van haar asielaanvraag. Ter terechtzitting is bovendien gebleken dat ondertussen werd vastgesteld dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielaanvraag, dat een doorlaatbewijs werd opgesteld en dat verweerder schikkingen trof om verzoekster over te brengen naar Italië alwaar deze aanvraag verder kan worden onderzocht en alwaar zij tijdens dit onderzoek vermag te verblijven. Verzoekster toont niet aan dat zij *“op heden”* nog steeds rechtmatig in Frankrijk kan verblijven *“in afwachting van de behandeling van haar asielaanvraag”* en dat zij nog een belang heeft bij haar grief dat verweerder voorheen geen rekening hield met de door haar in Frankrijk ingediende asielaanvraag.

De Raad merkt ook op dat het niet ter discussie staat dat verzoekster geen gekend of vast verblijfsadres in het Rijk had en het niet kennelijk onredelijk is dat verweerder, op grond van deze vaststelling, oordeelde dat er een risico bestond dat verzoekster zou onderduiken en daarom besliste om haar geen termijn toe te staan om vrijwillig het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Verzoekster zet nog uiteen niet akkoord te gaan met verweerders overweging in de beslissing tot terugleiding naar de grens dat zij manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt. Door kritiek te leveren op

een overweging in de beslissing tot terugleiding naar de grens toont verzoekster evenwel niet aan dat het in voorliggende zaak bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op zich door enig gebrek is aangetast. In zoverre het al de bedoeling van verzoekster zou zijn om ook de rechtsgeldigheid van de beslissing tot terugleiding naar de grens in vraag te stellen kan het volstaan aan te geven dat uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat een beslissing tot terugleiding naar de grens een loutere uitvoeringsmaatregel is die niet vatbaar is voor nietigverklaring (cf. RvS 16 juli 1987, 28.418; RvS 6 mei 1988, nr. 30.015; RvS 21 september 1990, nr. 35.558; RvS 14 maart 2003, nr. 117.082). Verzoekster gaat daarenboven voorbij aan het gegeven dat verweerder deze maatregel in eerste instantie heeft gemotiveerd door erop te wijzen dat zij niet in het bezit was van *“reisdocumenten”* en zij dus niet met haar eigen middelen kan vertrekken. Deze overweging, die op zich niet wordt betwist, volstaat om voormelde uitvoeringsmaatregel te onderbouwen.

Er blijkt niet dat het determinerende motief van de eerste bestreden beslissing incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.1.2.3. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoekster toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt, inzake de eerste bestreden beslissing, niet aannemelijk gemaakt.

4.1.2.4. Gelet op voorgaande vaststellingen blijkt ook niet dat verzoekster nog enig belang heeft bij haar grief dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht miskende door, alvorens de eerste bestreden beslissing te nemen, haar verblijfssituatie in Frankrijk niet nader te onderzoeken. De eigenlijke motieven die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing zijn daarnaast correct en het gevolg van een deugdelijke feitenvinding.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, die aanleiding zou kunnen geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, wordt niet aangetoond.

4.1.2.5. Met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten moet verder worden geduid dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat zij informatie kon verstrekken die verweerder er kon van weerhouden vast te stellen dat zij niet legaal en zonder gekend of vast verblijfsadres in België verbleef. Zij toont dan ook niet aan dat zij enig belang heeft bij het aanvoeren dat de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur miskend werd bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel, dat enkel tegen de tweede bestreden beslissing is gericht, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van de hoorplicht.

Zij stelt het volgende:

“13. Het opleggen van een inreisverbod, alsook de bepaling van de duur ervan, maken beide een discretionaire bevoegdheid uit van verweerder. Artikel 74/11 Vw. voorziet immers louter in de mogelijkheid voor verweerder om een inreisverbod op te leggen, doch geenszins een plicht. Aldus kan verweerder binnen zijn discretionaire bevoegdheid variëren tussen een inreisverbod tussen 1 dag of maximum 3 jaar, afhankelijk van de specifieke omstandigheden.

De discretionaire beoordeling die verweerder toekomt heeft evident een belangrijke impact op de motiveringsplicht. Hoe groter de beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt ingevuld (zie oa. RvS 30 juni 1993, nr. 43.560; I. OPDEBEEK & A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149).

Vanzelfsprekend geldt ook hier dat ook de andere beginselen van behoorlijk bestuur moeten worden nageleefd, zoals onder andere het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel.

14. Verweerder heeft in casu een inreisverbod van 2 jaar opgelegd met als motivatie "betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel".

Het moge duidelijk zijn dat dergelijke motivering geenszins strookt met voormelde beginselen.

Opnieuw dient verzoekster vast te stellen dat verweerder, noch wat betreft het uitreiken van het verbod, noch wat betreft de bepaling van de termijn ervan, rekening heeft gehouden met haar actuele rechtmatige verblijf te Frankrijk en met het feit dat haar aanvraag tot asiel nog niet definitief werd behandeld. Het inreisverbod gaat geheel voorbij aan deze concrete feitelijke elementen en zal bovendien de belangen van verzoekster schaden door de behandeling van haar asielaanvraag niet af te wachten. Verweerder laat eveneens na om in concreto te motiveren waarom een inreisverbod ten belope van 2 jaar in onderhavig geval verantwoord en/of proportioneel is.

Eén en ander is overigens te wijten aan het gegeven dat verzoekster ook in het kader van het uitreiken van het inreisverbod door verweerder niet werd gehoord. Als dusdanig werd haar de mogelijkheid ontnomen om bepaalde cruciale informatie en toelichting te verschaffen.

De verbreking van het inreisverbod ten aanzien van verzoekster dringt zich derhalve op."

4.2.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor als zou geen rekening zijn gehouden met haar actuele rechtmatige verblijf te Frankrijk en met het feit dat haar aanvraag tot asiel nog niet definitief werd behandeld.

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.*

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, om reden dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Dit gegeven wordt door verzoekende partij niet betwist.

De termijn van het inreisverbod werd verder bepaald om reden van:

- het niet twijfelen om op illegale wijze in België te verblijven,*
- verzoekende partij heeft geen gekend of vast verblijfsadres,*
- het belang van de immigratiecontrole.*

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van twee jaar voor het inreisverbod.

Met de motivering gaat de gemachtigde van de Staatssecretaris afdoende in op de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken. Verzoekende partij toont met haar vage beschouwingen niet anders aan.

Het (tijdelijk) verblijf in Frankrijk doet aan de motieven van de bestreden beslissing geen afbreuk, daar verzoekende partij zich naar Frankrijk mag begeven indien zij beschikt over de documenten die hiertoe vereist zijn. Het verblijfsrecht in Frankrijk doet geen afbreuk aan de motieven van het inreisverbod.

Nopens het hoorrecht, wijst verweerder op de uiteenzetting in antwoord op het eerste middel van verzoekende partij.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een inreisverbod diende te worden afgeleverd (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het evenredigheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.”

4.2.3. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening dient te houden *“met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken en uit de motivering van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod kan niet worden afgeleid dat verweerder in voorliggende zaak alle relevante gegevens in aanmerking heeft genomen bij het bepalen van de duur van dit inreisverbod. Verzoekster wijst er terecht op dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij een asielaanvraag indiende en dat deze aanvraag nog niet werd behandeld. Het gegeven dat het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar tot gevolg zal hebben dat verzoekster bij een gebeurlijke toekenning van een beschermingsstatus langdurig in haar mogelijkheden beperkt zal zijn om binnen Europa te reizen werd dus niet bij de beoordeling betrokken.

Voorts moet worden geduïd dat verweerder ter motivering van de termijn van twee jaar verwijst naar *“al deze elementen”* maar slechts concreet naar één feitelijke vaststelling – name het feit dat verzoekster *“niet [heeft] getwijfeld [...] om op illegale wijze in België te verblijven”* – verwijst. Verweerder kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat ook het gegeven dat zij geen gekend of vast adres heeft werd gebruikt ter staving van de duur van het inreisverbod. Dit gegeven is in de bestreden beslissing slechts vermeld om aan te geven waarom voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Het enkele feit dat verzoekster, een asielzoekster, zich naar België verplaatste zonder in het bezit te zijn van reisdocumenten laat, zelfs rekening houdende met *“het belang van de immigratiecontrole”*, in casu op

zich niet toe te concluderen dat een inreisverbod van twee jaar proportioneel is en dat verweerder een deugdelijk onderzoek doorvoerde om enig zicht te hebben op de specifieke situatie van verzoekster alvorens de tweede bestreden beslissing te nemen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan ook niet worden afgeleid dat verzoekster vooraleer de tweede bestreden beslissing werd genomen in de mogelijkheid werd gesteld om haar situatie nader toe te lichten en eventuele gegevens aan te brengen die verweerder ertoe hadden kunnen brengen geen inreisverbod of een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur op te leggen.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Zij heeft wel een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2016 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK